Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

5 септември 2019 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2002/22/ЕО — Универсална услуга и права на ползвателите по отношение на мрежите и на електронните съобщителни услуги — Член 26, параграф 5 — Единен европейски номер за спешни повиквания — Предоставяне на информация относно местоположението на лицето, осъществяващо повикването“

По дело C-417/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс, Литва) с акт от 21 юни 2018 г., постъпил в Съда на 26 юни 2018 г., в рамките на производство по дело

AW,

BV,

CU,

DT

срещу

Lietuvos valstybė, представлявана от Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras и Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras (докладчик), председател на състава, K. Jürimäe, D. Šváby, S. Rodin и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: M. Aleksejev, началник на отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 май 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за AW, BV, CU и DT, от L. Šaltinytė, подпомагана от L. Žalnieriūnas, advokatas,

* Език на производството: литовски.

– за литовското правителство, от R. Dzikovič, K. Dieninis и R. Krasuckaitė, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от G. Braun, S. L. Kalėda, L. Nicolae и A. Steiblytė, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 26 от Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11) (наричана по-нататък „Директива 2002/22“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор със страни AW, BV, CU и DT (наричани по-нататък „AW и др.“) и Lietuvos valstybė (литовската държава), представлявана от Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba (Орган за регулиране на съобщенията), Bendrasis pagalbos centras (Общ център за спешни повиквания) и Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija (Министерство на вътрешните работи на Република Литва), във връзка с иска на AW и др. за обезщетение на вреди.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2002/22

3 Съображение 36 от Директива 2002/22 гласи:

„Важно е, че потребителите следва да имат възможност да се обадят на единния европейски номер за спешни повиквания „112“ и всеки друг национален номер за спешни повиквания безплатно от всеки телефонен апарат, включително от платени телефонни автомати, без да използват никакво платежно средство. […] Информацията за местоположението на обаждането, която се получава от аварийните служби, ще подобри равнището на защита и сигурност на потребителите на услуги от номер „112“ и ще подпомогне аварийните служби до технически възможното равнище за изпълнението на техните задължения, при условие че се гарантира прехвърляне на повикванията и свързаните с тях данни на аварийните служби. […]“.

4 Член 26 от тази директива гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че всички крайни ползватели на услугите, посочени в параграф 2, включително ползватели на обществени телефони, разполагат с безплатен достъп до услугите за спешна помощ чрез използването на единния европейски номер за спешни повиквания „112“ и чрез всеки национален номер за спешни повиквания, определен от държавите членки.

2. Държавите членки, като се консултират с националните регулаторни органи, службите за спешна помощ и доставчиците, гарантират, че предприятията, предоставящи на крайни ползватели електронни съобщителни услуги за генериране на национални повиквания към номер или номера в национален телефонен номерационен план, осигуряват достъп до услуги за спешна помощ.

3. Държавите членки гарантират, че на обажданията към единния европейски номер за спешни повиквания „112“ се отговаря по подходящ начин и че те се поемат съобразно националната организация на системите за спешна помощ. На такива повиквания се отговаря и те се поемат най-малко с бързината и ефективността на приемане на повиквания към друг национален номер или номера за спешни повиквания, в случай че такива продължават да се използват.

[…]

5. Държавите членки гарантират, че съответните предприятия предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания, информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, в момента, в който повикването достига до органа. Това се отнася за всички обаждания към единния европейски номер за спешни повиквания „112“. Държавите членки може да разширят обхвата на посоченото задължение, за да включат също и обаждания към национални номера за спешни повиквания. Компетентните регулаторни органи установяват критерии за точността и надеждността на предоставената информация за определяне на местоположението на лицето, осъществяващо повикването.

[…]“.

Директива 2009/136

5 Съображение 39 от Директива 2009/136 гласи:

„Крайните ползватели следва да имат достъп и да могат да се свързват с предоставяните услуги за спешна помощ, като използват всяка телефонна услуга, способна да генерира гласови повиквания чрез номер или номера от национални телефонни номерационни планове. […] Задължението за предоставяне на информация за местоположението на страната, извършваща повикването, следва да се засили, за да се повиши защитата на гражданите. По-специално, предприятията следва да предоставят на службите за спешна помощ информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, веднага щом повикването достигне до съответната служба, независимо от използваната технология. […]“.

Литовското право

Закон на Република Литва № IX-2135 за електронните комуникации

6 Член 34, параграф 10 от Lietuvos Respublikos elektroninių ryšių įstatymas № IX-2135 (Закон на Република Литва № IX-2135 за електронните комуникации) от 15 април 2004 г. (Žin., 2004, № 69-2382) в редакцията си, която е приложима към обстоятелствата в главното производство, е гласял:

„Всички оператори на обществени съобщителни мрежи и доставчици на обществени електронни съобщителни услуги са длъжни да осигурят, съгласно определените от Органа за регулиране на съобщенията процедура и условия, на своите абонати или ползватели на обществени електронни съобщителни услуги, включително ползватели на обществени телефонни апарати срещу заплащане и абонати или потребители с увреждания, безплатен достъп до услугите на службите за спешно реагиране по реда и условията, определени от органите“.

7 Член 68, параграф 2 от този закон е имал следния текст:

„Операторите на съобщителни мрежи и доставчиците на обществени електронни съобщителни услуги предоставят безплатно на Общия център за спешни повиквания информация за местоположението на всяко спешно повикване (включително данни за трафика) без съгласието на абоната или действителния потребител на електронни съобщителни услуги. Информацията за местоположението на всяко спешно повикване се предоставя безплатно веднага щом Общият център за спешни повиквания отговори на спешното повикване. Общият център за спешни повиквания предоставя на Органа за регулиране на съобщенията предложения относно критериите за точност и надеждност на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването. Въз основа на предложенията на Общия център за спешни повиквания Органът за регулиране на съобщенията въвежда критерии за точността и надеждността на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването. Разходите за придобиване, монтиране (адаптиране), актуализиране и поддръжка на хардуера (и свързания софтуер) — който не е необходим за обезпечаване на икономическата дейност на доставчика, но е необходим за предоставяне на Общия център за спешни повиквания на информация за местоположението (включително данни за трафика) — се възстановяват на операторите на обществени съобщителни мрежи и доставчиците на обществени електронни съобщителни услуги от държавния бюджет по определена от правителството процедура. Останалите разпоредби на настоящия параграф се привеждат в изпълнение съгласно реда и условията, предвидени в член 34, параграф 10 от настоящия закон“.

Правилата за достъп до услуги за спешна помощ

8 Със Заповед № 1V-1087 от 7 ноември 2011 г. директорът на Органа за регулиране на съобщенията определя правилата за достъп на абонатите или на ползвателите до осигуряваните от органите услуги за спешна помощ (наричани по-нататък „правилата за достъп до услугите за спешна помощ“).

9 Точка 4.5.4.1 от тези правила предвижда, че операторите на мобилни мрежи предоставят информация за местоположението с точност до обхвата на базовата станция (сектор) (Cell-ID). В това отношение запитващата юрисдикция подчертава, че посочените правила не уточняват минималната точност, с която базовата станция трябва да предаде местоположението, нито каква трябва да е гъстотата на базовите станции.

10 Съгласно точка 4.5.4.2 от правилата за достъп до услугите за спешна помощ 95 % от цялата информация за местоположението трябва да бъде предоставена най-много 20 секунди от момента на свързване със сървъра на Общия център за спешни повиквания или от момента, в който Общият център за спешни повиквания изпрати искане до оператора на обществената на обществената мобилна мрежа.

11 Точка 4.5.4.3 от правилата за достъп до услуги за спешна помощ гласи, че системата за предоставяне на информация за местоположението от страна на операторите на мобилни мрежи трябва да бъде напълно дублирана и достъпна поне в 97 % от годината.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

12 AW и др. са близките на ES, седемнадесет годишно момиче, което е жертва на престъпление. От представената на Съда преписка се установява, че на 21 септември 2013 г. към 6 часа сутринта в предградие на Паневежис (Литва) ES е била отвлечена, изнасилена и запалена жива в багажника на кола. Когато е била затворена в този багажник, тя се е обадила от мобилен телефон на Центъра за спешни повиквания на Литва, като е набрала единния европейски номер за спешни повиквания 112 (наричан по-нататък „112“) десетина пъти, за да търси помощ. При все това оборудването на Центъра за спешни повиквания не е показвало номера на използвания мобилен телефон, което е попречило на служителите на този център да установят нейното положение. Не е било възможно да се установи дали мобилният телефон, използван от ES, е имал SIM карта, нито защо неговият номер не е бил видим за Центъра за спешни повиквания.

13 AW и др. са подали иск пред запитващата юрисдикция литовската държава да бъде осъдена да заплати обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от жертвата ES и от самите тях, в качеството на нейни близки. В подкрепа на своя иск те посочват, че Република Литва не е осигурила правилното прилагане на практика на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22. Това неизпълнение е довело до невъзможност за предоставяне на оперативните служби на полицията информация за местоположението на ES, което ги е възпрепятствало да ѝ се притекат на помощ.

14 Запитващата юрисдикция иска да установи, от една страна, дали член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 предвижда задължение за предоставяне на информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, когато повикването е осъществено от апарат, който не съдържа SIM карта, и от друга страна, дали в случай като този в главното производство, в който правната уредба на държава членка позволява да се позвъни на 112 от мобилен телефон без SIM карта, информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, трябва да бъде определена съгласно член 26, параграф 5 от Директива 2002/22.

15 Ако трябва да се счита, че в случай на обаждане на 112 от мобилен телефон без SIM карта държавите членки са длъжни да следят за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, запитващата юрисдикция иска също така да установи дали с оглед на задълженията, произтичащи от член 26, параграф 5 от Директива 2002/22, приложимата литовска правна уредба позволява да се гарантира достатъчно точно местоположението на лицето, осъществяващо повикването.

16 Накрая запитващата юрисдикция посочва, че ако се окаже, че компетентните органи на държавите членки трябва да следят за местоположението на лицето, което се обажда на 112, дори когато това лице използва мобилен телефон, в който няма SIM карта, тази юрисдикция трябва да разреши въпроса дали трябва да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението от страна на съответната държава членка на това задължение и претърпяната вреда от страна на частноправните субекти или дали е достатъчно да е налице

непряка причинно-следствена връзка, когато по силата на националното законодателство или съдебна практика подобна причинно следствена връзка е достатъчна, за да бъдат изпълнено едно от условията за ангажиране на отговорността на съответната държава членка.

17 При тези обстоятелства Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс, Литва) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Въвежда ли се с член 26, параграф 5 от Директива 2002/22/ЕО […] задължение за предоставяне на информация за местоположението, когато повикването е направено от мобилно устройство без SIM карта?

2) Трябва ли по силата на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22/ЕО, изменена с Директива 2009/136/ЕО, да се дава информация за местоположението на спешното повикване, ако националната правна уредба на държава членка позволява извършване на повиквания до европейския номер за спешни повиквания 112 без SIM карта?

3) Съвместима ли е с член 26, параграф 5 от Директива 2002/22/ЕО […] — в който се предвижда, че компетентните регулаторни органи трябва да установят критерии за точността и надеждността на предоставената информация за определяне на местоположението на лицето, осъществяващо повикването — националната правна уредба, съдържаща се в точка 4.5.4 от правилата за достъп на абонати и/или потребители до услугите на [аварийните служби] (в редакцията в сила от 11 ноември 2011 г. до 15 април 2016 г.), в която по-специално се предвижда, че операторите на обществени мобилни мрежи трябва да предоставят информация за местоположението с точност до обхвата на базовата станция (сектор) (Cell-ID), но не се уточнява минималната точност (като разстояние), с която базовите станции трябва да определят местоположението на лицето, осъществяващо повикването, нито плътността (като разстояние) на разположение на базовите станции?

4) Следва ли — ако отговорите на първия или втория въпрос са в смисъл, че по силата на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22/ЕО […] държавите членки трябва да гарантират установяването на местоположението, и/или отговорът на третия въпрос е в смисъл, че националната правна уредба е несъвместима с член 26, параграф 5 от Директива 2002/22/ЕО […], в който се предвижда, че компетентните регулаторни органи трябва да установят критерии за точността и надеждността на предоставената информация за определяне на местоположението на лицето, осъществяващо повикването — националният съд при произнасянето си по обезщетението за вреди да установява наличие на пряка причинно-следствена връзка между нарушението на правото на Съюза и претърпените от частноправните субекти вреди, или е достатъчно да установи косвена причинно-следствена връзка между тях, ако по силата на националната правна уредба и/или съдебна практика, за да се ангажира отговорността, е достатъчно да се установи наличието на косвена причинно-следствена връзка между незаконните действия и претърпените от частноправните субекти вреди?“.

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос

18 С първия и втория въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 трябва да се тълкува в смисъл, че задължава държавите членки да гарантират, че съответните предприятия предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания на телефон 112, информация за

местоположението на лицето, осъществяващо повикването, от момента, в който повикването достигне до посочения орган, включително когато повикването е осъществено от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта.

19 За начало следва да се посочи, че в писменото си становище до Съда литовското правителство посочва, че подобно положение не попада в приложното поле на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22, а се урежда от националното право на всяка държава членка и в конкретния случай, от литовското право.

20 В това отношение е достатъчно да се посочи, че предметът на първия и втория въпрос е по-специално приложимостта на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 при положение като това, което е в основата на спора в главното производство. Следователно със своите въпроси до Съда запитващата юрисдикция иска той да тълкува не литовското право, а правото на Съюза и в частност Директива 2002/22.

21 Що се отнася до отговора на същите тези въпроси, от самия текст на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 се установява, че „всички обаждания към единния европейски номер за спешни повиквания“ са засегнати от задължението за предоставяне на информация относно местоположението на лицето, осъществяващо повикването.

22 Следва също така да се напомни, че Съдът вече е приел, че съгласно член 26, параграф 3 от Директива 2002/22, в неговата първоначална редакция, която съответства на параграф 5 от същия член в неговата настояща редакция на тази директива, тази разпоредба налага на държавите членки, при условие че съществува техническа възможност, задължение за постигане на определен резултат, което не се ограничава с това да бъде приета подходяща правна рамка, а изисква информацията, свързана с локализирането на всички, които осъществяват повиквания към номер 112, да бъде реално предаване на службите за спешно реагиране (решение от 11 септември 2008 г., Комисия/Литва, C-274/07, EU:C:2008:497, т. 40).

23 Следователно не може да се приеме, че повикванията към 112, осъществени от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта, са изключени от приложното поле на тази разпоредба.

24 Следователно на първия и втория въпрос следва да се отговори, че член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 трябва да се тълкува в смисъл, че налага на държавите членки, при условие че съществува техническа възможност, задължение да гарантират, че съответните предприятия предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания на номер 112, информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, в момента, в който повикването достига до органа, включително когато повикването е осъществено от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта.

По третия въпрос

25 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска от Съда по същество да се произнесе относно съвместимостта на националната правна уредба, която определя критериите за точността и надеждността на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването на номер 112, с член 26, параграф 5 от Директива 2002/22.

26 По-специално, запитващата юрисдикция изразява съмнения, както следва от точка 9 от настоящото решение, дали една държава членка може да се ограничи до това да предвиди, че информацията за местоположението на лице, осъществяващо повикване на номер 112, трябва да бъде предоставена с точност до обхвата на базовата станция. Всъщност може да се изисква от операторите предоставяната информация да посочва с минимална точност отдалечеността на

лицето, осъществяващо повикването, от базовата станция, посредством която неговото повикване е прехвърлено. Освен това тази юрисдикция подчертава, че приложимата литовска правна уредба не предвижда каква трябва да е плътността на разположение на базовите станции, нито определя максималното разстояние между тях.

27 В това отношение за начало следва да се подчертае, че съгласно практиката на Съда компетентната национална юрисдикция трябва да провери дали дадена национална правна уредба е в съответствие с правото на Съюза, тъй като Съдът, който се произнася по преюдициално запитване на основание на член 267 ДФЕС, е единствено компетентен да предостави на тази юрисдикция всички насоки за тълкуване на правото на Съюза, които да ѝ позволят да прецени това съответствие (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2014 г., Ålands Vindkraft, C-573/12, EU:C:2014:2037, т. 126).

28 При тези условия третият въпрос следва да се преформулира и да се счита, че с него запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 трябва да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки право на преценка при определяне на критериите относно точността и надеждността на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването на номер 112, като им позволява да ограничат посочените критерии до установяване на базовата станция, която предава повикването.

29 Както подчертават литовското правителство и Европейската комисия в своите становища пред Съда, от последното изречение на член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 следва, че държавите членки разполагат с определена свобода на преценка при определяне на критериите за точността и надеждността на информацията за определяне на местоположението на лицето, осъществяващо повикването на телефон 112, която съответните предприятия трябва да предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания, съгласно първо изречение на същия параграф.

30 Следва обаче да се посочи, че съгласно съображение 36 от Директива 2002/22 и съображение 39 от Директива 2009/136 задължителното предоставяне на информация относно местоположението на лицето, осъществяващо повикването, цели да се повиши равнището на защита и сигурност на ползвателите на номер 112 и службите за спешно реагиране да се подпомогнат при изпълнението на техните задължения.

31 Така критериите за точност и надеждност на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, във всички случаи трябва да осигурят, доколкото това е технически възможно, определяне на местоположението на лицето, отправило повикването, с необходимата надеждност и точност, за да позволят на службите за спешно реагиране надлежно да му окажат помощ.

32 Следователно свободата на преценка на държавите членки при определяне на тези критерии е ограничена от необходимостта да се гарантира полезността на предоставената информация, за да се позволи действително установяване на местоположението на лицето, осъществяващо повикването, и съответно намесата на службите за спешно реагиране.

33 Подобна преценка несъмнено е от техническо естество и тъй като е тясно свързана със спецификите на литовската мобилна далекосъобщителна мрежа, тя следва да бъде направена от запитващата юрисдикция.

34 Поради това на третия въпрос следва да се отговори, че член 26, параграф 5 от Директива 2002/22 трябва да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки право на преценка при определяне на критериите относно точността и надеждността на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването на номер 112, като се уточни, че

определените от тях критерии трябва да гарантират, доколкото е технически възможно, установяване на местоположението на лицето, осъществяващо повикването, което е достатъчно надеждно и точно, за да позволи на службите за спешно реагиране надлежно да окажат помощ на това лице, което обстоятелство трябва да бъде проверено от запитващата юрисдикция.

По четвъртия въпрос

35 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че когато съгласно националното право на държава членка съществуването на косвена причинно-следствена връзка между незаконосъобразността, допусната от националните органи, и претърпяната от частноправен субект вреда се счита за достатъчна за ангажиране на отговорността на държавата, подобна косвена причинно-следствена връзка между нарушение на правото на Съюза, което може да бъде вменено на тази държава членка, и претърпяната от частноправен субект вреда трябва също да се счита за достатъчна за целите на ангажирането на отговорността на посочената държава членка за това нарушение на правото на Съюза.

36 В своето становище, представено пред Съда, литовското правителство оспорва, че за да се ангажира отговорността на литовската държава съгласно националното право, е достатъчно да е налице косвена причинно-следствена връзка между допуснатата незаконосъобразност и претърпяната вреда. Според литовското правителство от приложимите литовски разпоредби следва, че за да бъде ангажирана отговорността на държавата, е необходимо да е налице пряка причинно-следствена връзка между допуснатата от националните органи незаконосъобразност и нарушението на правото на частноправния субект, който е претърпял вредата.

37 Достатъчно е в това отношение да се посочи, че не е задача на Съда в рамките на системата за съдебно сътрудничество, установена от член 267 ДФЕС, да се произнася по тълкуването на национални разпоредби, нито да преценява или да проверява дали направеното от запитващата юрисдикция тълкуване на тези разпоредби е правилно (решение от 26 март 2015 г., Macikowski, C-499/13, EU:C:2015:201, т. 51 и цитираната съдебна практика).

38 Що се отнася до отговора на четвъртия въпрос, следва да се посочи, че несъмнено сред условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да бъде ангажирана отговорността на държава членка за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, е и условието за пряка причинно-следствена връзка между нарушението на това право и претърпяната от частноправните субекти вреда (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2018 г., Кантарев, C-571/16, EU:C:2018:807, т. 94 и цитираната съдебна практика).

39 От практиката на Съда обаче следва, че в хипотезата на нарушение на правото на Съюза, което може да бъде вменено на държава членка, именно в рамките на националната правна уредба в областта на отговорността държавата е длъжна да поправи последиците от претърпяната вреда, като се има предвид, че установените от националните законодателства условия във връзка с поправянето на вредите не трябва да бъдат по-неблагоприятни от условията, отнасящи се до подобни вътрешноправни искове (принцип на равностойност) (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2018 г., Кантарев, C-571/16, EU:C:2018:807, т. 123 и цитираната съдебна практика).

40 От това следва, че в хипотезата, в която съгласно националното право на държава членка, както то се тълкува в съдебната практика на националните юрисдикции, наличието на косвена причинно-следствена връзка между нарушение на националното право от тази държава и претърпяната вреда се счита за достатъчно за ангажиране на отговорността на държавата, по силата на принципа на еквивалентност косвена причинно-следствена връзка между нарушение

на правото на Съюза, което може да се вмени на съответната държава членка, и претърпяната вреда от частноправните субекти също трябва да се счита за достатъчна за целите на ангажирането на отговорността на посочената държава членка за това нарушение.

41 Поради това на четвъртия въпрос следва да се отговори, че правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че когато съгласно националното право на държава членка наличието на косвена причинно-следствена връзка между допуснатата от националните органи незаконосъобразност и претърпяната от частноправен субект вреда се счита за достатъчно за ангажиране на отговорността на държавата, такава косвена причинно-следствена връзка между нарушение на правото на Съюза, което може да се вмени на тази държава, и претърпяната от частноправен субект вреда също трябва да се счита за достатъчна за ангажиране на отговорността на посочената държава членка за това нарушение на правото на Съюза.

По съдебните разноски

42 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Член 26, параграф 5 от Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че налага на държавите членки, при условие че съществува техническа възможност, задължение да гарантират, че съответните предприятия предоставят безплатно на органа, който отговаря за спешните повиквания на единния европейски номер за спешни повиквания 112, информация за местоположението на лицето, осъществяващо повикването, в момента, в който повикването достига до органа, включително когато повикването е осъществено от мобилен телефон, който не е снабден със SIM карта.**

2) **Член 26, параграф 5 от Директива 2002/22, изменена с Директива 2009/136, трябва да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки право на преценка при определяне на критериите относно точността и надеждността на информацията за местоположението на лицето, осъществяващо повикването на единния европейски номер за спешни повиквания 112, като се уточни, че определените от тях критерии трябва да гарантират, доколкото е технически възможно, установяването на местоположението на лицето, осъществяващо повикването, което е достатъчно надеждно и точно, за да позволи на службите за спешно реагиране надлежно да окажат помощ на това лице, което обстоятелство трябва да бъде проверено от запитващата юрисдикция.**

3) **Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че когато съгласно националното законодателство на държава членка наличието на косвена причинно-следствена връзка между допуснатата от националните органи незаконосъобразност и претърпяната от частноправен субект вреда се счита за достатъчно за ангажиране на отговорността на държавата, такава косвена причинно-следствена връзка между нарушение на правото на**

Съюза, което може да се вмени на тази държава, и претърпяната от частноправен субект вреда също трябва да се счита за достатъчна за ангажиране на отговорността на посочената държава членка за това нарушение на правото на Съюза.

Подписи